

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 8788 van 14 maart 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op het arrest nr. 6712 van 30 januari 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van attaché F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Op de terechtzitting van 24 januari 2008 werd vastgesteld dat er geen communicatie mogelijk was tussen verzoekster en de aanwezige tolk. Bij arrest nr. 6712 werd de behandeling van onderhavig beroep uitgesteld naar 21 februari 2008 en op deze zitting werd voorzien in een andere tolk dan deze die aanwezig was op de zitting van 24 januari 2008. Aangaande de vertolking van de gezegden ter terechtzitting bepaalt artikel 13 van het PR RvV:

“De persoonlijk ter terechtzitting verschijnende verzoeker die niet wordt bijgestaan door een advocaat of die toelichting verstrekt op verzoek van de voorzitter, geeft zijn mondelinge opmerkingen ter terechtzitting in de taal van de rechtspleging dan wel in de taal die hij heeft vermeld in het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 5°, van de wet van 15 december 1980.

De griffie roept een tolk op indien de vreemdeling, overeenkomstig artikel 39/69 § 1, tweede lid, 5° van de wet van 15 december 1980, in zijn

*verzoekschrift aangeduid heeft dat hij zijn opmerkingen zal laten kennen in een andere taal dan deze van de rechtspleging.
De kosten voor het tolken zijn ten laste van de Staat.”*

Uit voormelde bepaling blijkt dat verzoekster slechts toelichting ter terechtzitting kan verstrekken indien de voorzitter er om verzoekt. In acht genomen (i) de schriftelijke aard van de procedure (ii) het feit dat er omwille van de duidelijke gegevens van de zaak geen reden voorhanden is om verzoekster toelichting te vragen (iii) de opmerking van verzoeksters raadsman dat de tolk verzoekster begrijpt maar zij de tolk onvoldoende begrijpt, waaruit afgeleid wordt dat er communicatie mogelijk is (iv) dat verzoeksters raadsman ter terechtzitting geen nieuwe gegevens aanbrengt, is er geen reden voorhanden om de debatten te heropenen.

2. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaart een Gambiaans staatsburger van Mandingo-origine te zijn afkomstig van Brikama. Toen u één jaar oud was vertrok uw vader naar Liberia. U hebt sindsdien niets meer van hem vernomen. Uw moeder overleed toen u twee jaar oud was. U werd vervolgens opgenomen in het gezin van Binta (F.), een buurvrouw. U mocht echter niet naar school gaan en moest allerlei huishoudelijke taken uitvoeren. Toen u zeventien jaar oud was, probeerde Pa Cisse, de zoon van Binta, met u te slapen. U weigerde waarop hij u verkrachtte. Niet zoveel later verkrachtte hij u een tweede maal. U vertelde dit aan Binta die u niet geloofde. U liep vervolgens weg naar een buurvrouw bij wie u logeerde. Binta kwam erachter waar u verbleef en dwong u met haar mee naar huis te gaan. Ze sloeg u en dreigde ermee dat een tweede keer weglopen het einde van uw leven zou betekenen. Pa Cisse verkrachtte u een derde maal. Hierna sprak u met Caddy, een vriendin, over uw problemen. Caddy stelde u voor aan Ibrahim, die u beloofde te helpen als u geld had. U stal geld van Binta dat u aan Ibrahim gaf. Op 10 februari 2006 verliet u Brikama voor Banjul. Op 19 februari 2006 nam u het vliegtuig met de bedoeling naar Spanje te gaan. Op 20 februari 2006 werd u op de luchthaven van Zaventem tegengehouden wegens het reizen met valse en/of vervalste documenten. Op 22 februari 2006 vroeg u asiel aan (zie verslagen Federale Politie BN/1080/06 dd.20.02.2006 en PA/43/VVR dd.22.02.2006).”

3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

4.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u misbruikt werd door de zoon van de familie waarbij u opgroeide, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (dd.7.7.2006 (hierna CGVS I) en dd.25.10.2006 (hierna CGVS II)) te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt over uw ouders en de familie waar u bent opgegroeid. Zo vernam u van uw buurvrouw dat uw vader naar Liberia is vertrokken en

dat uw moeder aan een ziekte overleden was (zie gehoor CGVS I, p.4). U blijkt verder niets af te weten over uw familie. U weet niet of uw vader van Gambiaanse of Liberiaanse afkomst was (zie gehoor CGVS I, p.4). Het is opmerkelijk dat er u geen verdere gegevens van uw ouders zijn doorgegeven en er u niets is verteld over uw grootouders of uw ooms en tantes (zie gehoor CGVS I, p.4 en p.5). Daarbij stelt u aanvankelijk niet te weten hoe Binta (F.) uw moeder kende. U antwoordt dat ze burens waren, zonder dit verder te preciseren (zie gehoor CGVS I, p.6). Ook over de activiteiten van de familieleden blijft u op de vlakte. U stelt dat Binta werkte, maar u bent niet op de hoogte wat ze deed of waar ze werkte (zie gehoor CGVS I, p.7 en CGVS II, p.4). Wanneer gevraagd wordt naar het werk van de man van Binta, Bakari, stelt u dat hij binnen en buiten ging, maar u weet niets over zijn professionele activiteiten (zie gehoor CGVS II, p.3), terwijl u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde dat Bakari thuis bleef en u hem niet zag gaan werken (zie gehoor CGVS I, p.7). Uw verklaring dat u nooit iets over hun werk zou hebben gehoord, overtuigt niet. Binta had twee kinderen, die naar school gingen, maar u beweert niet te weten welke studies de kinderen deden (zie gehoor CGVS I, p.8). U stelt dat de jongen naar de hogere school ging, maar u weet niet waar (zie gehoor CGVS I, p.8). Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaring te zijn opgegroeid in het huis van de familie van Binta en uitgetrouwde te worden aan hun zoon grondig aan. Er kan immers verwacht worden dat u zou kunnen antwoorden op eenvoudige vragen over dit gezin, te meer daar u verklaart dat u steeds in het huis bleef (zie gehoor CGVS II, p.5).

Bovendien is het duidelijk dat u veel contact had en u met de oudste zoon sprak (zie gehoor DVZ, p.13). Zo dient te worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk niet zo geïsoleerd leefde als u beweerde tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, waarin u stelt dat u enkel met Caddy sprak (zie gehoor CGVS II, p.8). Na onderzoek van uw administratieve dossier blijkt dat u eerder immers had verklaard dat u vrienden had die naar school gingen en met wie u Engels sprak (zie gehoor CGVS I, p.3).

Verder dient te worden opgemerkt dat na vergelijking van de verscheidene gehoren uw verklaringen over het moment waarop u Binta op de hoogte bracht van het misbruik, niet overeenstemmen. Zo verklaart u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u Binta al na de eerste verkrachting inlichtte (zie gehoor CGVS II, p.11), terwijl u eerder op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u de eerste twee keren niets vertelde aan Binta en pas bij de derde keer dat u werd misbruikt dit aan Binta zei (zie gehoor CGVS I, p.11). Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dan weer dat u bij de tweede keer Binta vertelde over het misbruik (zie gehoor DVZ, p.2). Het is weinig aannemelijk dat u zich hierover zou vergissen.

Zelfs indien mocht aangenomen worden dat de door u aangebracht problemen geloofwaardig zijn, quod non, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen geen aanwijzingen bevatten dat u actueel nog door de familie van Binta wordt gezocht. Uw verklaring dat u zich niet elders in Gambia zou kunnen vestigen, omdat Binta haar best zou doen om u terug naar haar huis te brengen, is weinig overtuigend. Uw verklaring dat u, bij terugkeer naar Gambia, dezelfde familie zal ontmoeten en deze familie u zal verwonden of doden (zie gehoor CGVS II, p.18), is gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens waarvoor u geen concrete elementen aanbrengt.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u hebt nagelaten om bescherming te zoeken om zo aan Binta en haar familie te kunnen ontkomen. U stelt niet naar de politie te zijn geweest omdat Binta u had afgeschrikt en had gezegd dat de politie u niet serieus zou nemen (zie gehoor CGVS I, p.26). U voegt in het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal toe dat Binta de politie zou antwoorden dat het een familieprobleem is (zie gehoor CGVS II, p.16), waarna ze u harder zou aanpakken. Toch heeft u niet getracht om uw situatie ergens te melden, hoewel u reeds met Caddy over uw problemen had gesproken. U hebt bijgevolg de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst niet uitgeput alvorens internationale bescherming te zoeken.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent bovendien niet in het bezit van enig authentiek reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven. De door u bij aankomst voorgelegde documenten, namelijk een Gambiaans paspoort (n°PC140263) en een verblijfskaart voor Spanje (n° E0572280), beiden op naam van (N.) Mariama, blijken valse en/of vervalste documenten te betreffen (zie kopie van deze documenten en bevindingen hieromtrent in de verslagen van de Federale Politie). Met betrekking tot de documenten die na fouille op u werden aangetroffen, namelijk de verschillende documenten

in verband met het verlies van een Gambiaans nationaal paspoort, allen op naam van (N.) Mariama, dient te worden opgemerkt dat deze u niet toebehoren (zie kopie van deze documenten en bevindingen hieromtrent in de verslagen van de Federale Politie).

Het door uw voogd na het gehoor voorgelegde document, een nota over de situatie van de vrouw in Gambia opgesteld door het FIDH, is evenmin van die aard om bovenstaande motivering te wijzigen. Het document betreft de algemene situatie van de vrouw in Gambia maar voegt verder niets toe aan uw persoonlijk asielrelaas, waarvan trouwens de geloofwaardigheid ernstig in twijfel wordt getrokken."

4.2. Verzoekster wijst erop dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) haar asielaanvraag ontvankelijk verklaard heeft, doch ten gronde weigerde haar de status van vluchteling en subsidiair beschermde toe te kennen.

Verzoekster voert aan dat het CGVS geen onderzoek instelde naar haar uithuwelijking.

Zij verklaart dat ze op tweejarige leeftijd wees werd en bij haar buurvrouw verbleef. Zij was de enige die haar kon informeren omtrent haar familie, maar had hierbij geen enkele baat.

Verzoekster haalt aan dat ze steeds duidelijk gesteld heeft dat ze niet op de hoogte was van de activiteiten van de familie waar ze verbleef. Zij werd hierbij niet betrokken en werd hierover evenmin geïnformeerd. Verzoekster stelt dat ze enkel gesprekken had met de zoon om Engels te leren.

Zij herinnert zich niet meer exact op welk moment zij Binta inlichtte en argumenteert dat ze in de war is door de traumatiserende ervaringen met de zoon van Binta.

Verzoekster verwijst naar de informatie van het CGVS die zich in het administratief dossier bevindt en informatie van The International Federation of Human Rights om aan te tonen dat huishoudelijk geweld algemeen verspreid is in Gambia. De politie zou tegenover dit probleem weinig ondernemen. Verzoekster voert aan dat ze geen klacht indiende uit angst voor de gevolgen en stelt dat indien ze dit wel zou gedaan hebben, Binta de feiten toch zou ontkrachten. Zelfs wanneer zij in een andere provincie of stad in Gambia klacht zou indienen bij een officiële instantie, zou er telkens een onderzoek komen in het gezin, waardoor zij deze stap niet durfde te zetten.

Verzoekster verwijt het CGVS dat het niet preciseert waar zij terecht zou kunnen en argumenteert dat ze analfabeet is en nooit haar dorp verliet.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet rationeel te verantwoorden is en voert aan dat ze een niet-begeleide minderjarige asielzoekster was op het moment van haar aanvraag. Haar rechten van verdediging zouden geschonden zijn doordat zij in de gegrondheidsfase zou geconvoceerd zijn door het CGVS, drie dagen nadat zij meerderjarig werd, hetgeen opmerkelijk is gezien de voogd tijdens het eerste verhoor een belangrijk element van uithuwelijking aanbracht en hij ook alle vertrouwen geniet van verzoekster.

Verzoekster betoogt dat het CGVS niet op correcte wijze nagegaan is of haar asielmotieven aanvaard kunnen worden, gelet op de objectieve gegevens die over Gambia bekend zijn, met name de ondergeschikte positie van de vrouw en het bestaan van tradities als uithuwelijking, besnijdenis en polygamie. Verzoekster stelt dat zij vervolging riskeert omdat zij als vrouw de traditie van haar gemeenschap verbroken heeft.

4.3. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij omtrent haar identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid.

De Raad merkt op dat het feit dat verzoeksters asielaanvraag in een eerste fase ontvankelijk verklaard werd, geenszins invloed heeft op de latere beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoekster verklaart te zijn misbruikt door de zoon van de familie waar zij opgroeide, hetgeen een probleem van louter inter-persoonlijke aard betreft en bijgevolg geen nexus heeft met de Vluchtelingenconventie. Verzoekster, die bovendien de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst niet inriep, toont evenmin aan dat zij omwille van één van de criteria van de Conventie geen bescherming van de overheid zou kunnen inroepen of verkrijgen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat (i) verzoekster zeer weinig informatie kan geven omtrent de familie waar zij sinds de leeftijd van twee jaar te hebben gewoond (ii) er geen aanwijzingen zijn waarom verzoekster actueel zou worden gezocht door deze familie (iii) zij niet aannemelijk maakt waarom zij zich niet elders in Gambia zou kunnen vestigen om de door haar voorgehouden problemen te ontvluchten. Zij brengt in haar verzoekschrift geen afdoende elementen aan om voorgaande argumenten, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. De motivering van de bestreden beslissing blijft derhalve staande en wordt door de Raad overgenomen.

Aangaande de door verzoekster aangevoerde schending van de rechten van verdediging, dient te worden opgemerkt dat de procedure voor het CGVS geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de Commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (R.v.St., X, nr. 169.748, 4 april 2007; R.v.St., X, nr. 167.474, 5 februari 2007; R.v.St., X, nr. 166.615, 12 januari 2007).

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

5.1. Verzoekster vraagt de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming en argumenteert dat haar leven in gevaar is in Gambia en zij wel degelijk een reëel risico op schade loopt. Zij behoort tot de sociale groep van vrouwen in Gambia en wijst op de onmenselijke en vernederende behandeling door de familie waarbij ze verbleef. Verzoekster stelt dat er geen intern vluchtalternatief voorhanden is in Gambia.

5.2. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst, overeenkomstig artikel 48/5, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980, niet kan invoeren. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster evenmin aantoont waarom zij zich niet elders in Gambia zou kunnen vestigen om de door haar voorgehouden problemen te ontvluchten.

Derhalve kan haar, de vage en inconsistente verklaringen die zij aflegde mede in acht genomen, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 maart 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.
----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.